

De 153 vissen

1.	Inleiding	2
2.	De Heer openbaarde zich	3
	Vijf en twee	8
3.	Land en zee, licht en duisternis	15
4.	De roeping van de Gemeente	25
5.	Dood en opstanding	21
	Het kolenvuur	29
6.	Grote vissen	32
7.	Het getal 153	34
	Naar de ordening van Melchzédek	38
	Vissers van mensen	39

1. Inleiding

* Tenzij anders vermeld, komen de aangehaalde Bijbelteksten uit de Statenvertaling.

Johannes 21 : 1-14

- 1 Na dezen openbaarde Jezus Zichzelven wederom den discipelen aan de zee van Tiberias. En Hij openbaarde Zich aldus:
- 2 Er waren tezamen Simon Petrus en Thomas, gezegd Didymus, en Nathanaël, die van Kana in Galiléa was, en de zonen van Zebedeüs, en twee anderen van Zijn discipelen.
- 3 Simon Petrus zeide tot hen: Ik ga vissen. Zij zeiden tot hem: Wij gaan ook met u. Zij gingen uit, en traden terstond in het schip; en in dien nacht vingen zij niets.
- 4 En als het nu morgenstond geworden was, stond Jezus op den oever; doch de discipelen wisten niet, dat het Jezus was.
- 5 Jezus dan zeide tot hen: Kinderkens, hebt gij niet enige toespijs? Zij antwoordden Hem: Neen.
- 6 En Hij zeide tot hen: Werpt het net aan de rechterzijde van het schip, en gij zult vinden. Zij wierpen het dan, en konden hetzelfde niet meer trekken vanwege de menigte der vissen.
- 7 De discipel dan, welken Jezus liefhad, zeide tot Petrus: Het is de Heere! Simon Petrus dan, horende dat het de Heere was, omgordde het opperkleed (want hij was naakt) en wierp zichzelve in de zee.
- 8 En de andere discipelen kwamen met het scheepje (want zij waren niet verre van het land, maar omtrent tweehonderd ellen), slepende het net met de vissen.
- 9 Als zij dan aan het land gegaan waren, zagen zij een kolenvuur liggen, en vis daarop liggen, en brood.
- 10 Jezus zeide tot hen: Brengt van de vissen, die gij nu gevangen hebt.
- 11 Simon Petrus ging op, en trok het net op het land, vol grote vissen, tot honderd drie en vijftig; en hoewel er zovele waren, zo scheurde het net niet.
- 12 Jezus zeide tot hen: Komt herwaarts, houdt het middagmaal. En niemand van de discipelen durfde Hem vragen: Wie zijt Gij? Wetende dat het de Heere was.

13 Jezus dan kwam, en nam het brood, en gaf het hun, en den vis desgelijks.

14 Dit was nu de derde maal, dat Jezus Zijn discipelen geopenbaard is, nadat Hij van de doden opgewekt was.

2. De Heer openbaarde zich

Zo eindigt het Schriftgedeelte bijna net zo als het begon, namelijk: "Na dezen openbaarde Jezus Zichzelf wederom den discipelen" en: "Dit was nu de derde maal dat Jezus zijn discipelen geopenbaard is, nadat Hij van de doden opgewekt was". De Here Jezus was weliswaar opgestaan uit de dood, toch had Hij Zich niet bij Zijn discipelen gevoegd, zoals Hij dat voorheen gedaan had. "Voorheen" wil zeggen vóór Zijn lijden, sterven en opstanding trokken de discipelen en de Here Jezus altijd samen op. Na Zijn opstanding voegde Hij Zich niet bij Zijn discipelen om gewoon verder te gaan waar Hij gebleven was. Hij was er nooit, op een enkele uitzondering na. Het bijzondere is, dat de Heer Zich alleen bij gelegenheid - wanneer Hij dat nodig vond - aan Zijn discipelen liet zien. Dat heet dan: Hij openbaarde Zich. Er staat niet: de Heer kwam tot hen. Er staat: de Heer openbaarde Zich aan hen. Het woord openbaren betekent letterlijk: ontsluiëren, wegnemen. Dus de Heer was als het ware altijd bij Zijn discipelen, maar met een sluier ervoor of achter een gordijn of achter "de coulissen". Ze zagen Hem niet. Bij gelegenheid ging die sluier opzij en openbaarde Hij Zich. De Heer stond dan ineens bij hen op de oever, in de opperzaal, of waar dan ook. Dat is niets bijzonders, het is altijd zo gebleven. De Heer is steeds bij ons, alleen wij zien Hem niet. Dat zei de Heer toch? Het zijn ongeveer de laatste woorden van het Matthéüs-evangelie waar de Heer tot Zijn discipelen zegt: En zie Ik ben met u al de dagen tot de voleinding der wereld. Dat betekent dat de Heer bij Zijn discipelen en dus in het algemeen, bij de gelovigen zal blijven. Dat is een woord van troost, ook in onze dagen. Want hoewel, strikt genomen die eeuw waarover de Heer sprak, enerzijds al geëindigd is, leven wij anderzijds toch in deze tegenwoordige eeuw. In Titus 2 : 12 staat dat dat nog steeds zo is, een boze eeuw overigens. Zolang die eeuw nog bestaat is de Heer in ieder geval met ons. Als er sprake zou zijn van de toekomstige eeuw dan hoeft

niet meer gezegd te worden dat de Heer met ons is want dat is namelijk het kenmerk van de toekomstige eeuw. De Heer was kennelijk steeds met zijn discipelen, alleen Hij openbaarde Zich niet. Het kenmerk van de opgewekte Christus is, dat Hij Zich niet liet zien, maar Zich verborg voor de zijnen (dat wil zeggen: zijn discipelen). De term discipel werd aanvankelijk gebruikt voor alle gelovigen, volgelingen van de Heer. Dat is de situatie, zoals wij die vandaag nog steeds kennen. Daar is dus niets in veranderd. Wat veranderd is, is dat ons geleerd is hoe het zit. Gebleven is, dat de Heer Zich als regel verbergt.

Bij nader inzien is het wel erg lang geleden dat de Heer zich op een dergelijke wijze aan gelovigen geopenbaard heeft. Dat is nu zo'n negentien eeuwen geleden. In die dagen was het ongewoon dat de Heer Zich aan Zijn discipelen openbaarde. Zo was ook de situatie in de dagen waarover Johannes hier schrijft en ook in de dagen van Handelingen. Aanvankelijk waren daarop nogal wat uitzonderingen. Die uitzonderingen waren al zeldzaam en werden steeds zeldzamer, totdat er geen uitzonderingen meer waren. De normale situatie is - al eeuwen geleden ingetreden - dat de Heer Zich verbergt. Hij is opgestaan, Hij leeft, Hij is met ons, dat is ook Zijn belofte, maar Hij vertoont Zich niet. De laatste maal dat men de Heer zag, was in de hemel. Het laatste verslag waar we kunnen lezen dat men de Heer zag was in de geschiedenis van Stéfanus. Die zag de hemel geopend en de Heer staande aan de rechterhand Gods. Twee hoofdstukken verder in Handelingen staat dat de Heer Zich bekend maakte aan Paulus, maar het is de vraag wat Paulus van de Heer gezien heeft. De Heer sprak: "Ik ben Jezus, die gij vervolgt". Hij was het dus, maar of Hij Zich liet zien is de vraag. Zelfs als de Heer Zich heeft willen laten zien, werd het toch moeilijk omdat Paulus op dat moment blind werd, zodat hij nooit veel gezien kan hebben.

We weten niet precies wanneer Jakobus werd bekeerd, want die heeft de Heer ook gezien. Het ligt voor de hand te veronderstellen dat de Heer Zich aan Jakobus - de oudste, natuurlijke zoon van Jozef en Maria - heeft geopenbaard vóór Zijn hemelvaart. Wat wij wél weten is dat de Heer Zich verborgen hield. Zelfs zó verborgen dat in vele omstandigheden de mensen Hem wel zagen, maar niet herkenden. En dit waren mensen die Hem kenden.

Dat doet zich ook voor hier in Johannes 21. Daar blijkt dat men de Heer alleen maar herkent aan Zijn manier van doen. Hoogst waarschijnlijk aan Zijn manier van spreken, overeenkomstig met de aard van het Johannes-evangelie. Men herkent Hem aan het woord. Hij is immers het Woord. Men herkent Hem niet eens aan Zijn uiterlijk. Dat staat er zelfs enige keren. Johannes zegt tegen Petrus in vers 7: "Het is de Here". Johannes herkende Hem. Het is bekend dat Johannes - van wie wij steeds lezen dat hij de Here lief had - een intiemere band had met de Here Jezus dan een der andere apostelen. Vandaar dat je mag aannemen dat Johannes de Here niet op grond van uiterlijk herkende, maar juist op grond van het innerlijk van de Here Jezus, dat hij waarnam of herkende. In vers 12 staat dat Jezus tot hen zegt: "Komt herwaarts, houdt het middagmaal". Vervolgens: "En niemand van de discipelen durfde Hem vragen: Wie zijt Gij?" Waarom zouden ze dat ook aan Hem vragen? Omdat zij Hem niet aan Zijn uiterlijk herkenden! Hoe dat komt? Hij zag er waarschijnlijk anders uit. Ze durfden het Hem niet te vragen terwijl ze wisten Wie het was, staat erachter. Hoe wisten ze het? Aan Zijn spreken en mogelijk ook aan Zijn stem. Bij stem moet u niet meteen aan toonhoogte denken of aan uitspraak, maar gewoon aan de manier van spreken als zodanig. Dat was ook het geval met Maria. Ze dacht dat ze met een tuinman sprak. Nadat de tuinman tegen haar zei: "Maria", bleek ineens wie Hij was. Toch de "Tuinman". Eén die het land bebouwt, een hof bouwt en bewaard. De Zoon des mensen. U weet wat Die moet doen. De tuin, de hof bouwen en bewaren. In ieder geval herkende zij de Heer niet aan Zijn uiterlijk, maar aan de manier waarop Hij Zich gedroeg en waarop Hij sprak.

Spreken doe je niet eens alleen met de stem. Dat doe je met heel je wezen, met heel je lichaam. Dat deed de Heer ook. Als men een foto van de Heer zou gemaakt hebben, dan zou men Hem niet hebben herkend. Op een foto is alle beweging en geluid weg, is alles verstard. Dan is het de vraag met wie we te maken hebben. Wat we in deze geschiedenis vinden is dat de Heer Zich openbaarde. Dat staat in het eerste en het laatste vers van deze perikoop. Tussen die verzen lezen we nadrukkelijk dat ze Hem niet herkenden. Ze wisten, hoewel niet meteen maar later, Wie het was. Aan de buitenkant kon men Hem niet herkennen. **zie zijlijn 1**

Zijlijn**1**

Deze geschiedenis leert ons de bedeling waarin wij leven. Er was eens iemand die vertelde dat zijn baas dit schriftgedeelte gebruikte om de mensen voor te houden dat ze meer zelfvertrouwen moesten hebben. Zoals de discipelen, want ook zij moesten in alle vertrouwen iets doen wat ze anders nooit deden: overdag vissen (men schijnt dat meestal 's nachts te doen) en vissen met het net aan de verkeerde kant van het schip. Dat zou zoden aan de dijk zetten. Vervolgens zei hij dat zijn baas er helemaal naast zat en dat hij de Bijbel misbruikt had. "Want in dit verhaal gaat het niet om zelfvertrouwen, maar om gehoorzaamheid," zei hij. Je kunt, zoals die baas, in de Bijbel leggen wat je maar wilt, maar dat is uiteraard niet de bedoeling.

Wat wij hier leren is, wat er zou volgen na de opstanding van Christus. Wat er zou gebeuren met de gelovigen, nadat de Here Jezus was opgewekt. De Heer verbergt Zich. Hij is wel bij ons, maar achter die sluier. Hij maakt deel uit van de onzienlijke wereld, maar ook van de wereld hier om ons heen en binnen in ons. Daar is de Heer namelijk ook. Dat is de andere kant van die sluier. Hij is hier wel, maar toch is Hij in die geestelijke wereld waar Hij deel vanuit maakt, namelijk in de hemel der hemelen. Bij nader inzien is dat niet zo ver weg. De Here is immers in de hemel, maar tegelijkertijd staat er dat de Here in ons is en woont in de gelovige. Zo is de Here in ons midden. Waarom? Omdat de hemel zelf zich uitstrekt tot op de plaats waar wij ons bevinden. Andersom kan ook gezegd worden dat de gelovige in de hemel is. Daarom lezen wij niet in de Bijbel dat een gelovige naar de hemel gaat. Hij is er al, wat plaats betreft. Dat hij het niet zien kan, zit in de belemmering van zijn lichaam; het feit dat hij woont in deze aardse tent. In de Bijbel wordt dat ook als een gevangenis - een ballingschap - beschouwd, waaruit hij bevrijd zal worden in de toekomst. Niet om ergens anders naar toe te gaan, daar was hij al, hooguit om hier weg te gaan. Hoe het ook zij, de Heer verbergt Zich. Hij is met ons, bij ons, in ons, wij zijn in Hem, maar wij zien Hem niet. Dat is wat de Heer demonstreert. De Heer laat ons nog meer dingen zien. Hier wordt namelijk uitgelegd hoe de Heer Zich bekend maakt, dan wel openbaart, voor zover Hij dat doet aan de gelovige. Er staat:

Johannes 21:1

- 1 Na dezen openbaarde Jezus Zichzelfen wederom den discipelen aan de zee van Tiberias. En Hij openbaarde Zich aldus:

Er staat niet: "zij wisten voortaan aldus", maar "Hij openbaarde Zich aldus". Hier wordt niet iets geleerd met betrekking tot de discipelen, hier wordt iets geleerd over de Here Jezus, hoe en in hoeverre Hij Zich openbaart. Hij openbaart Zich zodanig dat de discipelen Hem herkennen en tegelijkertijd zodanig dat degenen die Hem niet kennen en geen discipelen zijn, Hem ongetwijfeld niet herkend zouden hebben. De discipelen hadden er al moeite mee. Ze kenden het innerlijk van de Here Jezus, Zijn stem en Zijn manier van doen. Aan de buitenkant - zoals

een foto op een opsporingsbericht - zouden ze Hem niet herkend hebben. Hij openbaarde Zich en hier kunnen we lezen hoe de Heer Zich ook in onze dagen openbaart. Dat wordt op typologische wijze uitgebeeld. Deze manier van leren is kenmerkend voor alle vier evangelisten. De geschiedenissen spreken allemaal op een of andere wijze over de Here Jezus. Zij hebben een profetische, typologische, symbolische of geestelijke betekenis. In plaats van alleen er uit te willen leren dat we de Heer moeten gehoorzamen (alsof we dat nog niet wisten), doen we er goed aan ons óók in deze geschiedenis te verdiepen om er uit te leren wie de Heer is, wat Hij doet en hoe Hij Zich gedraagt. Hoe de Heer hier ook geestelijke dingen uitbeeldt opdat wij daaruit lering zouden trekken. Dat is de bedoeling van deze geschiedenis.

Johannes 21 : 2

- 2 Er waren tezamen Simon Petrus, en Thomas, gezegd Didymus, en Nathanaël, die van Kana in Galilea was, en de zonen van Zebedeüs, en twee anderen van Zijn discipelen.

Vijf en twee

Welgeteld vijf discipelen - de zonen van Zebedeüs zijn Johannes en Jakobus - en twee onbekenden, worden bij name genoemd worden. Vijf en twee. Dit doet denken aan de vijf broden en de twee vissen! Samen zeven. Het gaat hier om zeven discipelen, verdeeld in vijf en twee. Waarom zou men aan vijf broden en twee visjes denken? In de eerste plaats vanwege het aantal. In de tweede plaats omdat, bij nader inzien, het in deze geschiedenis over broden en vis gaat! Het staat er duidelijk.

Johannes 21 : 13

- 13 Jezus dan kwam, nam het brood, en gaf het hun en den vis desgelijks.

Als ik u vraag om hoeveel broden en vissen het hier gaat, zou u misschien ook zeggen vijf broden en twee visjes. In Johannes 6 vinden wij de geschiedenis van de spijziging van de 5000, die gespijzigd werden met vijf broden en twee visjes. Hier worden de discipelen - vijf met en twee zonder naam - gespijzigd met broden en vissen. Daar heb je al een verbinding. De vijf staat in voor "genade". Vijf is ook de bedeling waarin wij leven. De bedeling van de genade. "Daar moet u van gehoord hebben," zegt Paulus.

Éfeze 3:2

- 2 Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods, die mij gegeven is aan u.

Het kenmerk van die vijf is dus genade en het kenmerk van de bedeling der genade is, de Zich verbergende Christus. In Éfeze 3 heet deze bedeling eerst "bedeling der genade" maar daarna in hetzelfde Éfeze 3 heet deze "bedeling der verborgenheid". Waarom? Omdat genade heerst en die heerst omdat de Rechter, dan wel de Koning (en dat is Dezelfde), Zich verbergt. Als Hij Zich verbergt en geen rechtspraak doet, geen vonnis uitspreekt of voltrekt, dan betekent het dat genade heerst. Of om het met de Hebreeën-brief te zeggen "de Heer is niet hier, de Heer is daarboven, zittend aan de rechterhand Gods". Hij zit daar op de troon der genade. Wees blij dat de Heer niet ingrijpt, Zich niet vertoont, want áls Hij dat wel doet, en áls Hij zou verschijnen en spreken tot de wereld, dan zou Hij spreken in grimmigheid en toorn. Hij zal dan komen om de volkeren - en de mens in het algemeen - te oordelen. En dan te bedenken dat zovele christenen de Heer vragen of Hij alsjeblieft wil komen. Dank Hem er maar voor dat Hij het niet doet. Zoals Petrus zegt:

2 Petrus 3:9

- 9 De Heere vertraagt de belofte niet (gelijk enigen dat traagheid achten), maar is lankmoedig over ons, niet willende dat enigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekering komen.

15 En acht de lankmoedigheid onzes Heeren voor zaligheid; gelijkerwijs ook onze geliefde broeder Paulus, naar de wijsheid die hem gegeven is, ulieden geschreven heeft.

Petrus zegt erbij dat ook Paulus dat leert en daarover in zijn brieven schrijft. Die waarheid komen we hier tegen. De waarheid van de vijf is dat God Zich verbergt. Na vier bedelingen komt de vijfde en die is van geheel andere aard (zoals de vier vingers tegenover de duim staan). Vier staat voor de zienlijke dingen, de dingen die geopenbaard zijn, de stoffelijke wereld. Daarna komt iets geheel anders, namelijk de vijfde bedeling, die niet behoort tot die eerste vier, maar daar tegenover staat. De bedeling waarin het niet gaat om geopenbaarde dingen, maar om verborgen dingen. Het gaat om de verborgen Christus en dus om de Geest van Christus. Het is een geestelijke aangelegenheid. Het gaat niet om een geopenbaard volk van God in deze wereld van de vijf, zoals in de vierde bedeling het volk Israël, maar om een geestelijk volk dat behoort tot een onzienlijke wereld. Dat wordt in deze vijfde bedeling uitgebeeld en dat is de betekenis van die vijf broden uit Johannes 6. De vraag is: Wie bracht er brood? Wie is het in de Bijbel die het eerst brood kwam brengen? Dat was Melchizédek! Die kwam en bracht brood en wijn. Melchizédek is een uitbeelding van het priesterschap van Christus in deze tegenwoordige bedeling. Christus Die brood en wijn voortbrengt. Die het Brood des levens is. De vijf broden uit Johannes 6 worden ook in verband gebracht met het manna dat uit de hemel is nedergedaald. De Heer zegt het Zelf ook "Ik ben dat Brood". Daarmee zegt Hij ook "Ik ben die vijf Broden", of "Ik ben het vijfde Brood". Hij is namelijk het Brood der vijf. Hij is ook de vijfde Steen (zie de geschiedenis van David). Het was maar een klein steentje. Later vulde het de hele aarde (lees Daniël 2). Christus is de Vijfde. Hij is Degene, Die vanuit de onzienlijke wereld (want dat betekent namelijk die vijf) ingrijpt in de gang van zaken in deze zienlijke wereld (zie de duim tegenover de andere vier vingers).

Die Heer zien we hier in Johannes 21 ook. Naar de orde van de zienlijke wereld zou men 's nachts moeten vissen aan de linkerkant van de boot. Toen kwam de Heer van een heel

andere kant (als een echte Hebreëër, overigens) en zei "Nee, het moet overdag en aan de rechterzijde". Een ingrijpen vanuit de onzienlijke wereld in de gang van zaken op aarde en het blijkt vrucht te dragen. Vijf staat voor datgene dat vanuit de onzienlijke wereld komt en wat zijn invloed, zijn uitwerking heeft op de zienlijke wereld. De werking van Gods Geest in de gelovige is niets anders dan de werking van die vijf. Die zie je niet, maar is er wel. Abraham heette eerst Abram. Zijn naam werd veranderd en hij kreeg er een vijf in. Dat is de letter "h" en heeft de getalswaarde 5. Toen Abraham in gemeenschap leefde met zijn Heer in de hemel werd die naam aangevuld. Er moest nog een vijf in. Zo is het met ons ook. Als we leven in gemeenschap met de Heer, dan wordt die vijf actief. Dan wordt de verborgen Christus actief in ons leven. Dan komt dat Brood des levens in ons en heeft daar zijn uitwerking. Vijf broden, bij nader inzien kun je er 5000 mensen mee voeden. Of het nu 5, 50, 500 of 5000 is, dat maakt niet zoveel uit. Vijf staat voor de geestelijke dingen. Vijf discipelen bij name genoemd, twee niet. Ook discipelen, maar zonder naam. Waarom? Omdat ze een beeld zijn van de Gemeente, die nu eenmaal verborgen is. Een Gemeente die in de wereld geen naam heeft. De Gemeente hoort namelijk niet in deze wereld thuis. **zie zijlijn 2**

Filippenzen 3 : 20a

20a Maar onze wandel is in de hemelen,

Niet hier, maar dáár. Daarom dus die twee discipelen zonder naam, omdat ze een uitbeelding zijn van de Gemeente hier. Ze zijn met z'n tweeën, ze horen trouwens bij elkaar en ook dat vinden we al op de eerste bladzijde van het Johannes-evangelie terug. Daar zijn ook twee discipelen, waarvan één geen naam draagt, maar samen zijn een uitbeelding van de Gemeente. We weten achteraf wie het zijn, namelijk Johannes en Andreas, maar aanvankelijk hebben ze geen naam. Samen beelden ze de eenheid van de Gemeente uit. Zo zijn er talloze voorbeelden van twee die tot één worden en samen dan een uitbeelding zijn van de Gemeente waartoe wij behoren. Een ander voorbeeld zijn de twee mannen en maar één naam, Cleopas (wat zoiets betekent als "Heerlijkheid van de Vader", wat een exacte omschrijving is van

Zijlijn**2**

Vroeger moest je vaak invullen van welke kerk je was wanneer naar geloof of godsdienst werd gevraagd. Als Gemeente hebben wij hier geen naam. Wij zijn hier de onbekende. Wij leven wel in de wereld, maar maken daar geen deel van uit. Wij horen ook eigenlijk niet in het bevolkingsregister ingeschreven te staan. Een gelovige staat in de hemel ingeschreven, in dat hemelse Jeruzalem volgens Hebréeën 12. Tot die gemeenschap in de hemel zijn wij gekomen. De Gemeente is dáár ingeschreven en heeft dáár het burgerschap ontvangen.

de roeping van de Gemeente. Die twee mannen zijn een beeld van de Gemeente en daar gebeurt precies hetzelfde. De Heer openbaart Zich daar aan hen, maar zij herkennen Hem niet. Ze hadden minstens maanden, maar vermoedelijk jaren met Hem opgetrokken en Hij liep daar naast hen en ze kenden Hem niet.

Lukas 24 : 16

16 En hun ogen werden gehouden, dat zij Hem niet kenden.

Niettemin, ze kenden Hem dus niet! "Toen Hij het brood nam, brak Hij het en gaf het hun". Toen wisten ze opeens Wie Hij was. Hij had hen, vanuit de Wet, uitgelegd dat brood een type is van Christus en dat het paaslam een type is van de Messias. Wat lag nog meer voor de hand dan juist de dingen die op dat moment aan de orde waren (het was Pascha, het feest van de ongezuurde broden) uit te leggen aan die mensen. Dat het een beeld was van de dood en opstanding van de Messias. Toen Hij dat brood nam, drong het tot hen door hoe het met dat brood zat. Er staat dan ook "dat Hij hen bekend geworden was in het breken van het brood". Er staat niet dat Hij hun bekend werd aan de littekens aan Zijn handen. Deze Emmaüsgangers zeggen "dat Hij hun bekend is geworden in het breken van het brood". Ze zijn het type van de Gemeente, die de Heer kent. Van aangezicht hebben ze Hem niet herkend, maar wel uit het type waarachter de Heer Zich verbergt. Datzelfde type van het brood hebben wij vandaag de dag nog op de zogenaamde "Avondmaals-tafel". Daar zien wij ook de Zich daarin verbergende Heer in. Of andersom: voor zover Hij Zich openbaart, openbaart Hij Zich in die tekenen.

De discipelen, die bij het graf kwamen, zagen twee mannen, in witte klederen! Dat was het resultaat van de opstanding van Christus. Dat wás niet Christus. Ze zijn ook niet een type van de Heer, ze zijn een type van de Gemeente. Ze zijn een type van degenen die de Heer trouw zijn. Die bekleed zijn met de gerechtigheid van Christus, met witte klederen en zich bevinden in het graf. Zoals wij met de Heer gestorven en begraven zijn en in zekere zin (nog steeds) dood zijn voor de wereld. Paulus zegt:

Galaten 6 : 14b

14b Welken de wereld mij gekruisigd is, en ik der wereld.

Wij zijn nog steeds typologisch in dat graf. We zijn van de wereld buitengesloten. Wij zijn als de mannen bij David in de spelonk van Addullam. Een spelonk is ook een graf. Wij behoren tot degenen die gekozen hebben voor de Zoon van David. Wij maken deel uit van die gemeenschap die buiten Jeruzalem is, buiten de legerplaats, in de rots, in het graf, aldaar met Hem verbonden. Afwachtede het moment dat ook deze Zoon van David uiteindelijk toch Koning zal zijn in Jeruzalem. Die twee mannen in witte klederen kom je later weer tegen. De laatste keer dat de Heer Zijn voeten op de aarde zette, is dezelfde plek waar Hij Zijn voeten weer voor het eerst zal zetten in de toekomst. Dat is de Olijfberg, daar voer Hij ten hemel. De twee mannen in witte klederen, die daar achterbleven, zijn een beeld van de Gemeente.

Zo gaat het verder tot het einde van Handelingen. Daar vinden we Paulus op een schip met als teken Castor en Pollux - het sterrenbeeld tweeling -; ook een beeld van de Gemeente. De Gemeente is een volk vergaderd uit tweeé, namelijk joden en heidenen. Dat staat in Éfeze.

Éfeze 2 : 14

14 Want Hij is onze Vrede, Die deze beiden één gemaakt heeft, en den middenmuur des afscheidsels gebroken hebbende.

Éfeze 3 : 6

6 Namelijk dat de heidenen zijn medeërfgnamen, en van hetzelfde lichaam, en mededeelgenoten Zijner belofte in Christus, door het Evangelie;

Die twee, jood en heiden, die zo nadrukkelijk van elkaar gescheiden werden door de wet, zijn tot één gemaakt omdat God de middenmuur - die wet dus - teniet heeft gedaan. Die heeft

Hij aan het kruis genageld. Wanneer jood en heiden tot Christus komen, worden zij één in Christus. Overal waar men dus twee mannen of twee dingen als eenheid ziet optreden, terwijl ze bij elkaar horen, zijn ze een uitbeelding van de Gemeente. Een ander voorbeeld daarvan is het volgende. In diezelfde dagen van de opstanding van Christus werd het offer van de eerstelingengarf gebracht. Dat is de eerste vrucht van de oogst en een beeld van de opstanding van Christus. Als de oogsttijd aanbrak, zou men als eerste vruchten van de oogst, aren moeten inzamelen, die moeten bewerken en er brood van maken. Twee broden, maar die twee eerstelingenbroden vormen samen één offer. Die twee broden worden door de priester in zijn handen genomen en daarna moest de priester zich bewegen met de broden voor het aangezicht des Heren. Wat hier uitgebeeld wordt is - doordat de priester zich beweegt - hij leeft. Uiteraard een beeld van Christus, Die is opgestaan uit de dood en Die Hogepriester is geworden "wegens de onvergankelijke kracht des levens" (Hebreeën 7 : 16). En wat is er in Zijn handen? De Gemeente natuurlijk. Twee broden als beeld van de Gemeente. Levend omdat de Gemeente zich bevindt in de handen van de Heer. Ze zijn dus, zoals alle twee onbenoemden, een beeld van de Gemeente.

3. Land en zee, licht en duisternis

Johannes 21 : 3

- 3 Simon Petrus zeide tot hen: Ik ga vissen. Zij zeiden tot hem: Wij gaan ook met u. Zij gingen uit, en traden terstond in het schip; en in dien nacht vingen zij niets.

Simon zegt dat hij gaat vissen. Vissen was zijn vak en er was al tegen hem gezegd dat ze "vissers van mensen" zouden worden. Als je dus niet meer weet wat je moet doen, kun je altijd weer je beroep gaan uitoefenen. Petrus deed dat en ook de anderen zeiden: Wij gaan met u. Dus gingen ze gezamenlijk vissen en gingen terstond het schip in. Dat "Zij gingen in het schip" staat ook in Matthéüs 13. Er was daar een grote schare verzameld en de Heer ging

in het schip en stak van wal. Vanaf het schip, drijvend op het water, sprak Hij tot de schare op de oever, het vaste land, over de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen. Waarom? Omdat in de bedeling van de verborgenheid de zaligheid niet meer in Israël is, maar gezonden is aan de heidenen. Het land is hier een beeld van Israël en de zee een beeld van de volkeren. De Heer spreekt vanuit het schip tot de schare op de oever. Daarmee wordt uitgebeeld dat er een tijd zou komen dat vanuit de Gemeente (het schip op de wateren is een beeld van de Gemeente) de boodschap gebracht zou worden tot Israël. Dat is de omgekeerde wereld. Zo hoort het niet, maar zo zou het wel gebeuren. Net als dat overdag vissen aan de rechterkant. Dat hoort ook helemaal niet, maar zou wel gebeuren. Er zijn nog veel meer schepen in de Bijbel, met allemaal dezelfde betekenis.

Johannes 21 : 4

4 En als het nu morgenstond geworden was, stond Jezus op de oever;

Eigenlijk zouden we moeten lezen: "Als het nu morgenstond geworden was, stond Jezus op..." Hier gaat het, zij het overdrachtelijk, over de opstanding van Christus. Hier verschijnt namelijk de opgewekte Christus in de morgenstond! Het opkomen van de zon is op zichzelf een beeld van de opstanding van Christus. In de morgenstond stond Jezus op de oever, maar de discipelen wisten niet dat het Jezus was. Ze hadden een nacht lang gevist, maar niets gevangen. Dat komt omdat het nacht was. U kunt nu zeggen dat je toch 's nachts moet vissen. Jawel, maar het gaat hier over andere zaken, namelijk over wat er zou gebeuren na de opstanding van Christus. De nacht zou komen over de wereld (de wereld is nog steeds in die nacht). Dat staat talloze malen in de voorafgaande hoofdstukken in dit Bijbelboek. In Johannes 3 werd het eerst een nacht genoemd en hier gaat het over de laatste van de zeven nachten die Johannes noemt. Johannes 3 handelt over die (eerste) nacht, waarin Nicodémus tot de Heer komt. Dat vind ik nog steeds bijzonder verstandig, want als het nacht is, wil je naar een plek waar het licht is. Dan ga je dus naar de Heer. Al was het alleen maar omdat in de Schrift staat dat "het volk dat in duisternis wandelt een licht zou zien" en dat Licht zou de Messias

zijn. Een paar hoofdstukken verder wordt Nicodémus weer genoemd. Dan staat er ook nadrukkelijk bij dat hij in de nacht tot Jezus ging. Op het moment dat dit gezegd wordt, was hij inmiddels tot geloof gekomen. Als je in de nacht bent, kun je maar het beste tot de Heer gaan. De wereld is in de nacht en men zou tot de Heer moeten gaan. Toegepast op Israël: (Hij was de leraar Israëls) zij leefden onder de wet. Nu is de wet in ieder geval schaduw en schaduw is duisternis. Waar schaduw is, dringt het licht niet door. De wet mag dan een schaduw zijn van "toekomende goederen", maar is wel degelijk nacht. Dat volk onder de wet, wat dus in die duisternis leefde, moest komen tot het Licht dat over hen zou opgaan. Toen het Licht kwam, liepen ze hard weg. Er staat namelijk in Johannes 3:

Johannes 3:18

18 Die in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld, maar die niet gelooft, is alrede veroordeeld...

Wat betekent dit "is alrede veroordeeld"? De mens komt toch pas later voor de troon van God te staan? Op de Jongste Dag, toch? Het staat er achter wat het betekent. Daar staat:

Johannes 3:19

19 En dit is het oordeel, dat het licht in de wereld gekomen is, en de mensen hebben de duisternis liever gehad dan het licht; want hun werken waren boos.

Toen men mocht kiezen tussen licht en duisternis, koos men voor duisternis. Het oordeel dat nu rust op de ongelovige mens en op de hele schepping in het algemeen, is dat het duister heerst en dat het Licht, dat in de wereld was, Zich heeft teruggetrokken uit die wereld. Dat zei de Heer ook in ditzelfde evangelie van Johannes. "Wandelt in het licht terwijl het Licht bij ulieden is" of, "komt tot het licht terwijl het Licht bij ulieden is". Want het Licht zou weer weggaan en de wereld in duisternis achterlaten. Met dien verstande dat wij - als wij ons zouden

wenden tot de Heer - ook in geestelijke zin in het licht wandelen. Ook al valt hier, bij wijze van spreken, alle verlichting uit, dan nog bevinden wij ons in het licht van Christus en het licht van Zijn Woord. Wij ervaren dan blijdschap en hebben gemeenschap met elkander, zegt 1 Johannes 1. Verder staat er dat indien wij in het licht wandelen, Hij ons reinigt van alle zonden.

Het oordeel waaronder de wereld - de ongelovige mens - leeft, is leven in de duisternis die zelf verkozen is. Dat is niet het oordeel van de jongste dag. Dán wordt men geworpen in de "buitenste" duisternis en dat is verder weg. De christenen die kritiek hebben op de wereld, en zeggen: "Ze - de ongelovigen - doen alles verkeerd. Ze maken de verkeerde wetten, ze hebben de verkeerde leefregels." De wereld heeft echter geen andere wetten, geen andere leefregels nodig. Ze heeft "Het Licht" nodig! Je kunt bidden voor Nederland, maar wat Nederland nodig heeft is niet een betere regering, maar men heeft het "licht" nodig. Zolang dat er niet is, gebeurt er niets. Men leeft "onder de toorn Gods", zegt Romeinen 1 : 18, of, "onder het oordeel" zegt Johannes 3. In die nacht, in die duistere wereld, is geen enkele vrucht te vinden van het werk van Christus. Wat doet licht in duisternis? Niets! Waar licht komt is geen duisternis meer. Wat wordt er door de discipelen aan vis gevangen in de nacht? Niets. Uiteraard niet, want de wereld is in duisternis en daar is geen leven. Er zit in die hele zee geen enkele vis. De wereld draagt nu geen vrucht. Vrucht is er pas als het licht in de wereld verschijnt en de wereld het licht liever zal hebben dan de duisternis. Het kenmerkende van onze bedeling is, dat de wereld in duisternis is en dat het Licht Zich heeft teruggetrokken uit deze wereld. Hij heeft de wereld overgegeven aan onreinheid, aan zonde. Overal waar licht verdwijnt, blijft duisternis achter. Van de gelovige staat er in 1 Thessalonicenzen 5 : 4, 5 "Gij zijt niet in duisternis. Gij zijt niet des nachts". Wij zijn des daags, kinderen des lichts. Wanneer wij namelijk komen in dat licht en kiezen voor de Heer, Die het "Licht der wereld" is, zal blijken dat er dan ook inderdaad vruchtgedragen wordt.

Stel nu dat wij onszelf zien als deze discipelen, als vissers van mensen, de Gemeente. Dan gaan we vissen, evangelisatie bedrijven. Waar doen we dat, in de wereld of in de hemel? Wat hebben wij in gedachte als wij het net uitwerpen? Denken wij dan aan de bekering van de

wereld? Of denken wij aan het toevoegen van mensen aan de Gemeente? Als ons doel de bekering van de wereld is, opdat het werk van Christus vrucht zou dragen in de wereld, dan heeft dat geen enkele zin. Het is nacht en het net hangt links, dan vang je niets. Pas dan kun je mogelijk zeggen dat we moeten doen wat de Heer gezegd heeft, zij het overdrachtelijk, namelijk vissen bij dag. In het licht van Christus en het licht van het Woord van God. Dan weet u meteen dat het net aan de rechterkant hangt. **zie zijlijn 3**

Als het Woord van God tot de zondaar komt heeft dat misschien tot gevolg dat die zondaar tot aanvaarding van Christus komt. Dat leidt echter niet tot de bekering van de wereld, integendeel. Aanvaarding van Christus leidt tot toevoeging aan de "Gemeente die zalig wordt", de Gemeente die in de hemel staat opgeschreven. Wij worden getrokken - door Gods rechterhand uiteraard - "uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht" (1 Petrus 2 : 9). Dat wil niet zeggen dat waar wij waren, het duister was en het opeens licht werd. Nee, wij worden uit deze duistere tegenwoordige boze eeuw gehaald en overgezet naar een toekomstige eeuw waar Christus regeert.

Kolossenzen 1 : 13

13 Die ons getrokken heeft uit de macht der duisternis, en overgezet heeft in het Koninkrijk van den Zoon Zijner liefde;

Die beide eeuwen blijven precies zoals ze waren. De ene blijft duister, de andere licht. De ene is hier op aarde in de zienlijke wereld, tot op heden althans, de andere is een hemels Koninkrijk, een verborgen Koninkrijk. Daar alleen is het licht en wordt vrucht gedragen. **zie zijlijn 4** (pagina 21) Als God gewild had dat de wereld bekeerd werd, dan had Hij dat ook kunnen doen in deze bedeling, maar dat doet Hij nu niet. In de volgende bedeling doet Hij het wel. In de volgende bedeling wordt met geweld het Koninkrijk Gods, het Koninkrijk van de Messias, gevestigd ook op aarde. Het Koninkrijk kan op aarde komen, doordat alle mensen tot geloof komen of doordat alle mensen die niet tot geloof willen komen van de aarde verwijderd worden.

Al wat God in onze bedeling doet, wordt in verband gebracht met Gods rechterhand. Dat is hetzelfde als "Zijn rechterkant". Gods rechterhand doet krachtige daden. De linkerhand niet. Weet u met welke hand de Heer de hemel geschapen heeft? Dat staat in de Bijbel. Met Zijn rechterhand. De andere hand wordt niet eens genoemd, maar het moet de linker zijn geweest waar Hij de aarde mee heeft gemaakt. Nu weet u meteen waarom daar alles verkeerdt mee is. Het is de rechterhand die Hij uitsteekt vanuit de hemel naar de aarde. Dat is de werking van die vijf. Met Zijn rechterhand grijpt Hij de gelovige en leidt de gelovige en komt ons te hulp. Anders gezegd, het is de Heer Die zit aan de rechterhand Gods. Hij, onze Hogepriester, Pleitbezorger, Voorspraak, Advocaat zit aan de rechterhand Gods.

Het staat in profetieën dat wie niet tot geloof wil komen zal verdwijnen van de aarde. Het gebeurde niet in deze bedeling, omdat God eerst Zijn eerstgeborenen - de Gemeente - uit deze wereld wilde halen.

4. De roeping van de Gemeente

De eerste gelovigen, de eersten die hun vertrouwen op de Here Jezus - de Messias - gesteld hebben, zijn bestemd voor een hemelse toekomst, een hemelse erfenis. Daar houdt God, daar houdt Christus Zich mee bezig: de verzameling van een volk voor Zijn Naam. Dat volk wordt niet in de nacht én met het net aan de linkerkant van de boot, bijeen gevist. Integendeel, dat gebeurt op klaarlichte dag aan de rechterkant van de boot. Niemand vist dan, omdat men vindt dat het niet kan. De hele roeping van de Gemeente is het resultaat van allemaal dingen die volgens de wereld niet kunnen, maar wel kunnen bij God. Het is een groot wonder en het kenmerk van onze bedeling, waarin de Heer vanuit het verborgene deze wonderen doet. Dat wordt uitgebeeld. De hele nacht vingen ze niets en toen het morgenstond geworden was, stond Jezus op de oever en de discipelen wisten niet dat het Jezus was. 's Nachts vissen met het net aan de linkerkant was niet de bedoeling, want dan ken je de Heer niet (ik bedoel elk woord overdrachtelijk). Als je namelijk een evangelie predikt met een aardse verwachting, een boodschap tot verbetering van de mensen, van de zondaars en van de wereld, dan bereik je niets. En veel belangrijker: dan ken je de Heer niet.

De Heer vraagt later: Hebt gij niet enige toespijs? **zie zijlijn 5** Hier wordt niet gevraagd naar de dingen in verband met deze aarde, namelijk alleen maar brood (leven). Er wordt gevraagd naar iets erbij, extra dingen. De gehele roeping van de Gemeente, van u en mij, is iets extra's. Iets wat in het Oude Testament in ieder geval niet werd geopenbaard. Wat in het Oude Testament beschreven wordt, is de schepping en de val van de mens waardoor hij sterfelijk werd. Wat wordt aangekondigd is de komst van de Messias, die de mens opnieuw leven zou geven opdat hij alsnog op de aarde, zelfs op een nieuwe aarde, zou leven onder gezag en in

Zijlijn**4**

Wat heeft 2000 jaar christendom de wereld gebracht? Hopelijk niets. Met deze vraag bedoelt men dat het christendom de wereld niet verbeterd heeft. Dat klopt, want dat was ook niet de bedoeling. De kerk of de Gemeente, verbeteren de wereld niet. Het gaat niet om bekering of de verbetering van de wereld. Het gaat om het toevoegen aan hen, die reeds een hemels burgerschap hebben ontvangen: de Gemeente.

Zijlijn**5**

In de Bijbel is toespits niet iets wat ná de maaltijd komt, maar iets dat bij het brood zou moeten zijn. Brood is door de hele Bijbel heen een beeld van het leven dat Christus tot stand brengt en dat door de gelovigen wordt ontvangen. Een leven met betrekking tot het Koninkrijk straks hier op aarde en met betrekking tot de nieuwe aarde.

het Koninkrijk van de laatste Adam. Er wordt dus geen woord gezegd over de roeping van een Gemeente van eerstgeborenen, die in de hemel is opgeschreven. De hele roeping van de Gemeente uit de aarde, met niet alleen herstel van leven, maar zelfs met leven op een veel hoger niveau, een leven met betrekking tot de hemel zelf, is volstrekt extra.

We zijn gewend aan het idee en vinden dat niet extra omdat we nu al ruim 2000 jaar in deze bedeling leven. Voor sommigen is wél nieuw dat gelovigen straks zullen leven, hier beneden op een nieuwe aarde. Ze dachten naar de hemel te gaan, maar niet alle gelovigen gaan naar de hemel. Alleen de eerstelingen - degenen die tot geloof kwamen sinds de opstanding van Christus tot aan de opname van de Gemeente - gaan naar de hemel. Wij als Gemeente zijn uitzonderlijk! Wij zijn een volk wat eigenlijk helemaal geen volk is. Wij zijn het resultaat van een werk dat God doet en dat Hij niet had aangekondigd. Er staat in het Oude Testament "de Heer zal een werk doen dat jullie, als men het vertelt, niet zouden geloven".

Hábakuk 1:5

- 5 Ziet onder de heidenen, en aanschouwt, en verwondert u, verwondert u, want Ik werk een werk in ulieder dagen, *hetwelk* gij niet geloven zult, als het verteld zal worden.

Dat werd tot Israël gezegd. Welk werk? Wat zouden ze niet geloven? De roeping van een volk voor de Naam des Heren uit de heidenen, buiten Israël om. Ze zouden het niet geloven en ze geloven het ook nú niet. Een volk dat geen volk is, dat moet een flinke puzzel voor ze geweest zijn. Het wordt aangehaald in Romeinen 10 : 19: "Ik zal ulieden tot jaloersheid verwekken door degenen die geen volk zijn". En in Jesaja 28 : 5 "Daarom zal Hij door belachelijke lippen, en door een andere tong tot dit volk spreken." In 1 Korinthe 14 : 21 wordt verklaard dat het op de Gemeente slaat. In het Oude Testament zelf lees je dat niet. Het gaat om een werk dat God bovenop het "normale" verzoeningswerk doet, namelijk het herstel van een gevallen wereld. God doet iets extra's!

Johannes 21 : 5, 6

- 5 Jezus dan zeide tot hen: Kinderkens, hebt gij niet enige toespijs? Zij antwoorden Hem: Neen.
- 6 En Hij zeide tot hen: Werpt het net aan de rechterzijde van het schip, en gij zult vinden. Zij wierpen het dan, en konden hetzelfde niet meer trekken vanwege de menigte der vissen.

Uit Johannes 21 : 5 blijkt dat 's nachts vissen aan de linkerkant van de boot, geen toespijs oplevert (weer overdrachtelijk). In Johannes 21 : 6 is het opmerkelijk dat er staat: "Gij zult het vinden". Er staat niet: "Gij zult vangen". Ze moesten blijkbaar zoeken. Er waren verborgen dingen die zij zouden vinden, maar alleen met het net aan de goede zijde; de rechterkant. Kijkt u naar de rechterkant dan zult u zien dat God uit de volkeren Zich een Gemeente verzamelt voor Zijn Naam. "Tot een betoning van Zijn genade en zelfs tot prijs der heerlijkheid van Zijn genade," zegt de Éfeze-brief. Het gaat niet om wat 2000 jaar christendom de wereld gebracht heeft. Het gaat erom wat Christus gebracht heeft. Het gaat niet om een volk voor de wereld, maar om een volk voor Zijn Naam. "Zij wierpen het dan, en konden hetzelfde niet meer trekken vanwege de menigte der vissen." De discipelen verloren de controle over de boot en de vis; ze konden het niet meer trekken. Hier wordt ook geen mensenwerk uitgebeeld. Het is ook niet zozeer het resultaat van hun arbeid. Zij hoefden alleen het net maar uit te gooien. Dat het net vol raakte, is het resultaat van wat God geeft.

Johannes 21 : 7a

7a De discipel dan, welken Jezus liefhad, zeide tot Petrus: Het is de Heere!

Eerst lezen we hier dat ze het net overdag aan de rechterkant (goede kant) uitgooien, en dat het net dan helemaal vol wordt. Echter vóórdat er staat dat het net vol was met grote vissen (vers 11), staat eerst vermeld: "De discipel dan, welken Jezus liefhad, zeide tot Petrus: Het is de Heere." Hier lezen we dat ze na het uitgooien van het net aan de goede kant, een geweldig

vangst hebben. Ze zien dan het resultaat van het werk des Heren en daardoor kennen ze de Heer! Prompt weten ze ineens wie Hij is, "Het is de Heer". Waaraan kennen zij Hem nu? Aan Zijn werk, Zijn macht, Zijn woord! Hij zei: "Gooi het net rechts". Hij is dat Woord en dat Licht uit het Johannes-evangelie. Die beiden samen brengen dit resultaat en ineens is er de herkenning. Als je aan de rechterkant vist, zul je de Heer vinden en veel meer nog: namelijk vrucht.

Johannes 21 : 7b

7b Simon Petrus dan, horende dat het de Heere was, omgordde het opperkleed (want hij was naakt), en wierp zichzelf in de zee.

Simon Petrus hoorde dat het de Heer was. Als hij Simon genoemd wordt en niet alleen Petrus, dan hóórt hij. Simon betekent "horend", namelijk gelovig aannemend dat wat hij hoort. Over het omgorden van een kleed kunnen we ook lezen in Johannes 13. Het gaat hier niet om Petrus, maar om de Heer.

5. Dood en opstanding

Johannes 13 : 3-5

- 3 Jezus wetende, dat de Vader Hem alle dingen in de handen gegeven had, en dat Hij van God uitgegaan was, en tot God heenging,
- 4 Stond op van het avondmaal, en legde Zijn klederen af, en nemende een linnen doek, omgordde Zichzelf.
- 5 Daarna goot Hij water in het bekken, en begon de voeten der discipelen te wassen, en af te drogen met den linnen doek, waarmede Hij omgord was.

In deze Schriftgedeelten lezen we over het afleggen van en het omgorden met een kleed. Dat is een uitbeelding van dood, opstanding en wedergeboorte. Petrus was naakt en hij

omgordde zich, dat wil zeggen hij deed zijn kleet aan. Hier gaat het om de opgewekte wedergeboren Christus die op de oever staat. Die men kende of herkende, met als resultaat dat men zelf ook wedergeboren werd.

Johannes 21 : 8

8 En de andere discipelen kwamen met het scheepje (want zij waren niet verre van het land, maar omtrent tweehonderd ellen), slepende het net met de vissen.

Zo komen Petrus, het schip, het net en de vissen, kortom de hele verzameling, naar de Heer. Het legt daarbij een afstand af van "omtrent tweehonderd ellen". Wat heeft dat er mee te maken? Wel, twee discipelen zijn het beeld van de Gemeente en tweehonderd ellen zijn evenzo een beeld van de Gemeente. Omdat het een afstand is, die men gedurende een bepaalde tijd overbrugt (we moeten die afstand immers afleggen) is het een aanduiding van de tijdsduur van onze bedeling. Nog beter is het te zeggen: de tijdsduur waarin Christus Zich verbergt. De tijd van de verborgenheid is twee. Hoeveel nullen erachter staan maakt niet uit, want een nul is niets. Het is namelijk twee dagen! Petrus zei het later ook, maar zei erbij dat je er drie nullen achter kunt zetten. Dat maakt geen verschil uit. We lezen dat in 2 Petrus 3 : 9, al geef ik er een heel vrije vertaling van. Er staat: "Want de Heer vertraagt de belofte niet, maar is lankmoedig over ons". Hoelang? Petrus zegt dan: "Want één dag is bij de Heer als duizend jaar" (dus zet er maar drie nullen achter, dat maakt niets uit) en duizend jaar is als één dag". Dat zijn twee dagen van elk duizend jaar. Wanneer zou de Heer Zich weer openbaren, wanneer de verborgenheid voorbij zijn? Wanneer zou Hij Zich aan Israël openbaren in de toekomst? Volgens Hosea 6 : 2 na twee dagen en dus bij de aanvang van de derde dag, namelijk als er twee volle dagen voorbij zijn! Op de derde dag zal Hij Israël weder levend maken. Ook de Heer stond op na twee dagen, bij de aanvang van de derde dag, in de morgenstond. Precies hetzelfde. Zo vinden we het in dit Schriftgedeelte ook, vers 14 "Dit nu was de derde maal, dat Jezus Zijn discipelen geopenbaard is." Na tweehonderd ellen is men aan de oever. Dan is het vissen afgelopen en het net aan de oever. Die tweehonderd ellen zijn een tijd van de twee-

duizend jaar of de twee dagen van duizend jaar, zijnde de duur van onze tegenwoordige bedeling. Gemeten vanaf de opstanding van Christus tot aan de bekering van Israël in de toekomst, wanneer de Heer Zijn voeten weer zal zetten op de Olijfberg. **zie zijlijn 6** Met andere woorden: Vanaf de Olijfberg tot weer op de Olijfberg. Er wordt dus in vers 8 gezegd dat zij niet ver van het land waren. Hoewel 2000 jaar erg lang is in ónze ogen, zei de Heer steeds: "Nee, het is maar een kleine tijd, het duurt niet zo lang". Volgens de Bijbel leven we sinds de eerste komst van Christus al in de eindtijd. Het Koninkrijk Gods is nabij gekomen. De tijd mag dan naar onze normen lang zijn, in Gods gedachten is dat niet zo.

Het slepen van het net vol met vis naar de oever, is een beeld van de prediking van het Evangelie en de verzameling van de Gemeente in onze dagen. Het trekken van het net tot op de oever (vers 11) is een beeld van de opname van de Gemeente. En kwamen alle vissen op de oever? Ja! Gaan alle gelovigen mee met de opname? Ja! Dat lezen we in vers 11: "...en hoewel er zovele waren, zo scheurde het net niet". Ze gingen allemaal mee. Door typologie leren we dat de Gemeente in zijn geheel aan de oever, in de hemel, komt en bovendien ook geteld is, want ze zijn er, alle 153. Dat heeft vanzelfsprekend een geestelijke betekenis.

Johannes 21 : 9

9 Als zij dan aan het land gegaan waren, zagen zij een kolenvuur liggen, en vis daarop liggen, en brood.

Als dus de roeping van de Gemeente, inclusief de opname van de Gemeente, is uitgebeeld, krijgen we opnieuw een illustratie van die roeping der Gemeente in onze dagen. Niet het vervolg erop, maar opnieuw een illustratie van dezelfde waarheid. Typologie gaat lang niet altijd continu door. Het blijkt dat vaak veel zaken achtereen genoemd worden, die in werkelijkheid, wat betekenis betreft, niet achter elkaar, maar naast elkaar staan of zelfs over elkaar liggen. Zowel met dezelfde als met andere woorden. Een herhaling van dezelfde waarheid in verschillende typen. Het is van belang dat te leren. In vers 9 staat dat zij aan land gegaan

Zijlijn

6

In Handelingen 28 staat dat Paulus twee volle jaren (dus tot in het derde jaar), in zijn woning (onder huisarrest), in Rome was en daar het Koninkrijk Gods predikte. Die positie van Paulus komt overeen met de huidige positie van de Gemeente. Afgezonderd in een huis, goed verzorgd, maar zonder er uit te mogen. De bevrijding van Paulus na twee jaar, is een beeld van de verlossing van de Gemeente en van de bekering van Israël aan het. Die twee jaren zijn dus ook een uitbeelding van de tweeduizend jaar van de verborgenheid.

Die uitbeelding vinden we ook in de tweeduizend ellen die het volk Israël moest bewaren tussen hen en de ark. Die geschiedenis staat in Jozua 3. De priesters moesten de ark op de bodem van de Jordaan zetten, op een afstand van tweeduizend ellen vóór het volk uit. Pas daarna mocht het volk

gaan lopen. Het volk moest dus eerst tweeduizend ellen afleggen om bij de ark te komen. Ze moesten tweeduizend ellen lopen om de "Heer te ontmoeten als Degene Die gekruist en in de dood was", uitgebeeld in de ark des verbonds op de bodem van de Jordaan.

Israël moest ook tweeduizend ellen lopen om Absalom te zien hangen aan een eikenboom. De ontmoeting met Absalom is een beeld van de ontmoeting met de Heer, Die gekruist was. De ontmoeting met de Heer op de Olijfberg is een ontmoeting met de doorstoken Heer, de Gekruisigde.

In Johannes 20 vinden we geïllustreerd dat, na de opstanding van Christus, Israël eerst niet, maar later wel, tot (h)erkenning van de Heer - namelijk tot geloof - zou komen.

waren. In vers 10 staat dat de Heer daar aanwezig was. Dan wordt de vis boven het vuur bereid. Niet duidelijk is of dat brood ook boven dat vuur geroosterd werd. In vers 12 staat dat de Heer hen uitnodigde tot de maaltijd en in vers 13 dat Hij de tafel ook bedient. Hij deed dat ook in de opperzaal! Daar waar Hij Zich bekend maakte, eerst aan de tien en later aan de elf discipelen. De opperzaal waar Hij de Paasmaaltijd hield met Zijn discipelen, waar Hij ook brood en wijn uitdeelde. Eigenaardig is het dat de Heer het "Avondmaal" instelt en dit juist niet in het Johannes-evangelie wordt vermeld. Het staat wel in Mattheüs, Markus en Lukas. Later wordt het ook nog vermeld in 1 Korinthe 10 en 11, maar niet in Johannes. In Johannes vinden we wel een verklaring van de betekenis van het "Avondmaal". Bovendien vinden we hier, in hoofdstuk 21, dat brood aan de discipelen, aan de gelovigen, wordt uitgereikt door de Heer. De Heer bedient de maaltijd. Datzelfde gebeurde al eerder in Johannes 6, zodat het eigenlijk uitgebreider besproken wordt in dit evangelie. In Johannes 6 was sprake van de vijf broden en twee visjes. Hier gaat het ook over broden en vissen en ook over vijf en twee, wat betrekking heeft op de discipelen die in vers 2 genoemd werden.

Het kolenvuur

Het kolenvuur, met dat brood en die vis, heeft een betekenis. Een vurige kool is gewoon een steen. Steenkool noemen wij het ook wel. Het is een steen, die in brand staat. Het is een type van de Zoon van de Vader (volgens de Hebreënbrieff). Het is een type van Christus, de Steen die, volgens Daniël 2 : 34, "zonder handen afgehouden, de hele aarde vullen zal". Het gaat om het Koninkrijk van de Steen, van Christus, maar niet in zijn geopenbaarde vorm op aarde, maar in zijn verborgen, zijn geestelijke vorm. Daarom spreekt de vurige steen over het verborgen rijk van Christus in de hemel. De Heilige Geest is Niemand anders dan Christus, Die Zich verbergt in onze harten en in de hemel. Vuur is hier een type van de Geest, van de Christus, Die Zich verbergt. De vurige steen is dus een beeld van de Heilige Geest. **zie zijlijn 7** (pagina 25) Dat wordt ook in Johannes 21 uitgebeeld met dat kolenvuur op de oever. We praten immers over onze huidige bedeling; over dat verborgen Koninkrijk waar de Gemeente deel van uitmaakt. We komen op de oever en op die oever ligt dan dat kolenvuur - dat verborgen

Een andere invalshoek: De steen, die vurige kool kwam van het altaar. Vuur is hier niet een beeld van de dood, maar juist van Geest, dus van leven. Vuur laat dingen die erin komen, opstijgen tot God; tot een "lieflijke reuk den Heere". Wat brandt, stijgt op. Het wordt namelijk omgezet van zienlijke, tastbare dingen, in onzienlijke, ontastbare dingen. Een uitbeelding dus van opstanding en hemelvaart.

De Pinksterdag is een ander voorbeeld. De discipelen ontvingen de Geest en men zag tongen als van vuur. Die "vurige kolen" zijn een beeld van geestelijk dingen. Vurige kolen zijn vurige stenen; van steenkolen, van stenen die in brand staan. Dat spreekt over het verborgen Koninkrijk.

Koninkrijk - en daarop ligt vis en brood. Vijf broden en twee visjes en dat spreekt over de Gemeente, nu in onze dagen.

Johannes 21 : 10

10 Jezus zeide tot hen: Brengt van den vissen, die gij nu gevangen hebt.

Die vissen worden gevangen en bij elkaar gebracht. Nogmaals is dit een uitdrukking van de Gemeente, die uit de volkeren is verzameld en geteld.

Johannes 21 : 12a

12a Jezus zeide tot hen: Komt herwaarts, houdt het middagmaal.

Het is middag ofwel "midden dag". Wij zijn kinderen des daags en kinderen des lichts. Wij leven in het licht, wij wandelen in het licht. Wij worden midden op de dag uitgenodigd tot een maaltijd. Een maaltijd die de Heer ons bereidt, waarbij strikt genomen, Hij niet alleen ons die maaltijd geeft, maar Hij zelf ook die maaltijd is. Hij is namelijk het brood, de vis, de wijn. Kortom, Hij is ons leven. Die maaltijd van brood en vis spreekt in dit geval over het leven. Het uitdelen door de Here Jezus van vijf broden en twee visjes aan de vijfduizend, die gezeten waren op een hoge plaats (ik denk aan Zijn rechterhand), is een uitbeelding van Hij die het leven geeft aan degenen die nu tot Hem komen op die hoge plaats. Hij geeft het leven aan hen die in onze dagen in vrijmoedigheid naderen tot de troon der genade. Zij verkrijgen daar brood en vis of brood en wijn van de Hogepriester naar de ordening van Melchizédek. Wij worden genood, niet alleen tot het heilig avondmaal, maar wij worden genood om bij de Heer te komen, evenals de discipelen, opdat Hij ons het leven zou geven. De discipelen komen dan ook. Het eigenaardige is echter, dat wij lezen:

Johannes 21 : 12b

12b En niemand van de discipelen durfde Hem vragen: Wie zijt Gij? wetende, dat het de Heere was.

Ze durven het niet. Ze willen het eigenlijk wel vragen, omdat ze Hem in dit plaatje nog steeds niet herkennen. Dit plaatje is niet van de opgenomen Gemeente in de hemel, want daar kennen we Hem wel degelijk. Het is nog steeds een uitbeelding van de verzameling van de Gemeente, nu, in onze dagen. "Het genood worden tot de maaltijd" is hetzelfde als "het vangen van de vis en die aan de oever brengen". Hier is dus twee keer hetzelfde uitgebeeld, namelijk de roeping van de Gemeente. Waarin wij Hem niet kennen en niet herkennen aan Zijn uiterlijk, maar wél weten Wie het is.

Johannes 21 : 13

13 Jezus dan kwam, en nam het brood, en gaf het hun, en den vis desgelijks.

Dit betekent dat de Heer hen tot de maaltijd roept. Zij kwamen, zetten zich waarschijnlijk neer, en de Heer kwam bij hen en reikte hen de maaltijd aan. Dat is precies zoals Johannes 6 ons zegt: de mensen moesten eerst gaan zitten en toen werd aan hen het brood, het leven, uitgedeeld. Als je blijft staan, krijg je het niet en als je blijft rondlopen, ook niet. Je moet komen, je neerzetten en rusten bij de Heer. Hij zit overigens Zelf ook. In die positie van rust ontvangt men het leven.

6. Grote vissen

Johannes 21 : 11a

11a Simon Petrus ging op, en trok het net op het land, vol grote vissen, tot honderd drie en vijftig;

Simon Petrus ging voorop bij het op het land trekken van het net. Hij zal het niet alleen gedaan hebben, want het was erg zwaar. Er stond al in vers 6 van Johannes 21 dat ze het net niet konden trekken. Petrus nam het voortouw en wat dat betekent is duidelijk. Hij zou de eerste spreker op de Pinksterdag in Jeruzalem zijn. De Heer had eerder al iets tegen Petrus gezegd, namelijk toen Petrus zei: Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods (Matthéüs 16 : 16b). Waarop de Heer tegen Petrus, zei: "En ik zeg u ook, dat gij zijt Petrus, en op deze Petra (is rots) zal Ik Mijn Gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen" (Matthéüs 16 : 18). Vers 19 vervolgt: "En ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen; en zo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zo wat gij ontbinden zult op deze aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn". Petrus is degene die voor het eerst de prediking zou brengen van de opgewekte en verheerlijkte Christus, zittende aan de rechterhand Gods. Dat is wat hij deed op de Pinksterdag en de dagen daarna. Hij was de eerste, maar er volgden er nog veel meer. Dat houdt in dat de roeping van de Gemeente niet begint in Handelingen 9 of 28, bij de roeping van Paulus. De roeping van de Gemeente begint op de Pinksterdag. Daar werd gesproken over de opgewekte Christus aan de rechterhand Gods en daar begint de verzameling van de Gemeente; vrijwel meteen na de opstanding van Christus.

Die term "grote vissen", betekent in het Hebreeuws dat het eigenlijk helemaal geen vis was. In Bijbelse zin wel, maar niet "vis" in onze tegenwoordige betekenis van het woord. De term "grote vissen" is namelijk de term voor walvissen en die zaten er in de zee van Tibérias niet. Toch duidt de uitdrukking "grote vissen" in het Hebreeuws (al staat het hier in het Grieks), op walvissen. Wij noemen zulke vissen zoogdieren. Het zijn dieren met longen en eigenlijk geen vissen. Naar Bijbelse gedachten zijn ze het natuurlijk wel, want ze leven in het water of in de zee. Deze grote vissen leven weliswaar in het water, maar eigenlijk verdrinken ze erin. Ze horen wel in het water thuis, ze kunnen ook niet echt zonder. Dat is precies het beeld van een gelovige die weliswaar leeft in de zee - in de volkerenzee - maar als hij daarin te lang onder blijft sterft hij. De walvis moet regelmatig naar boven om lucht (Geest) te halen. Het mag dan wel zo zijn dat hij lang onder kan blijven, niettemin leeft hij bij de gratie van de lucht en dus de hemel die boven die wateren is. Een voorbeeld van zo'n grote vis is de dolfijn. De dolfijn

wordt tot de walvissen gerekend. Hij heeft ook longen. Het bijzondere van een dolfijn is dat hij wel ogen heeft, maar die niet nodig heeft. Zij hebben een geluidstelsel (sonar) en leven eigenlijk op hun gehoor (hij ziet niet maar hij hoort/gelooft wel). **zie zijlijn 8**

7. Het getal 153

Er staat dat er 153 grote vissen zijn. Dat getal betekent in de eerste plaats 3 kwadraat maal 17. Drie heeft te maken met de dag van de opstanding. 3 maal 3 (3 kwadraat) spreekt over de vervulling van de 3, namelijk dat dingen gestalte krijgen. 3 staat immers niet alleen voor opstanding, maar ook voor dingen die compleet zijn en voltooid zijn. Zo staat bijvoorbeeld 7 x 7 voor de vervulling van de 7, en staat de 7 óók voor voltooiing, maar dan met betrekking tot al Gods verlossingswerk. Als iets heel nauwkeurig gezegd moet worden, gaat het driemaal. De Here doet dit, de Here doet zus en de Here doet zo. Als tot Petrus gezegd wordt dat hij herder zal worden, dan staat er: "Weid Mijn lammeren, hoed Mijn schapen en Weid Mijn schapen".

153 is $3 \times 3 \times 17$. Dus krijgt de 17 volle gestalte. De 17 kan staan voor de zeventiende dag van het jaar, de zeventiende dag van de eerste maand, de dag van de opstanding van Christus. Op de tiende van de eerste maand nam men het paaslam in huis en was de "intocht" in Jeruzalem. Een week later stond de Heer op uit de dood en was het dus de zeventiende van de eerste maand. Israël trok op de zeventiende van de eerste maand door de Schelfzee. Een beeld van opstanding, daar werd het volk Israël geboren. De zeventiende was ook de dag waarop de ark van Noach rustte op de berg Araràt. Dat was weliswaar de zeventiende van de zevende maand, maar later wordt die zevende maand toch tot eerste maand gesteld. Dan krijgt de nieuwe wereld als het ware gestalte. Als je het uitrekenet blijkt diezelfde zeventiende dag ook de dag te zijn waarop Abraham in Kanaän aankwam, hoewel het niet expliciet vermeld staat. De zeventiende was ook de datum waarop Esther voor de koning verscheen en redding verkreeg voor het Joodse volk.

Ik heb schitterende demonstraties van dolfijnen gezien. De ogen van die beesten worden afgedekt en toch vissen ze feilloos ringen uit het water op. Ze weten ze blindelings op het gehoor te vinden. Ze "wandelen niet door aanschouwen maar door het gehoor". De dolfijn is een zeer intelligent dier, voor zover dieren intelligent kunnen zijn. Dat zou je van een gelovige ook mogen verwachten, want als er ergens Wijsheid is, kan het alleen maar bij gelovigen zijn. Bekend is ook dat dolfijnen op een of andere manier van nature mensenredders zijn. Er zijn heel wat verhalen over de activiteiten van dolfijnen in omloop. Op een of andere wijze bezorgen ze redding, zijn het redders en daarom uitbeeldingen. De dolfijn staat ook in een sterrenbeeld aan de hemel. Als beeld van de opstanding, van wedergeboorte.

De 17 spreekt van de dag van de opstanding. Dat is naar aanleiding van voorafgaande Bijbelteksten de makkelijkste verklaring. 153 is dus $3 \times 3 \times 17$, dat wil zeggen dat hier de volle uitwerking (van de 17) van de opstanding van Christus gezien wordt! Dit betekent dat door Christus' opstanding wij ook opgestaan zijn. Het gaat echter verder. 17 is eigenlijk een 8 omdat 17 het achtste priemgetal is (priemgetallen zijn verborgen getallen). Het is dus een 8, maar dan in een verborgen vorm. De Heer stond op, op de achtste, het was wel de zeventiende dag van de maand, maar ook een achtste dag, namelijk de dag ná de sabbat. Er staat uitdrukkelijk: daags na de sabbat. Er zijn zeven bedelingen en de achtste is de nieuwe schepping. De achtste dag is dus ook de dag van de opstanding. Acht is ook de eerste derde macht, het is namelijk $2 \times 2 \times 2$ (weer een drie). Op een of andere wijze kom je toch steeds weer bij hetzelfde uit. De zeventiende is een verborgen 8. Dit spreekt van de volledige uitwerking van de opstanding van Christus in verborgen vorm, namelijk de roeping van de Gemeente. Je moet er naar zoeken omdat het verborgen is. **zie zijlijn 9** Er is heel wat aan de hand met het getal 17. Op een of andere wijze is het een bijzonder getal, dat op verschillende manieren uitdrukking geeft aan het tot stand komen van de roeping van de Gemeente.

Er is ook nog op een derde manier te komen tot 17, namelijk: 153 is het driehoeksgetal van 17. Een driehoeksgetal telt $1 + 2 = 3 + 3 = 6 + 4 = 10 + 5 = 15 + 6 = 21$ enzovoorts. Bij elkaar opgeteld tot (in dit geval) + 17, dan is de uitkomst 153. Als je het uitrekent blijkt 153 ook nog eens $12 \times 12 + 3 \times 3$ te zijn ($144 + 9 = 153$). Twaalf is in de Bijbel het getal voor heerschappij. Daarom wordt, zo leert de Bijbel, de wereld straks geregeerd door de twaalf stammen van Israël. De dag wordt beheerst door twaalf uren en het jaar beheerst door twaalf maanden. Twaalf spreekt dus over heerschappij en 12×12 over de voltooiing van die heerschappij; dat Koninkrijk. Als in de toekomst het evangelie van het Koninkrijk gepredikt wordt, gebeurt dat door $12 \times 12.000 = 144.000$. Het getal drie spreekt, zoals gezegd, over gestalte krijgen, over vormwording. 3×3 spreekt dus over deze $12 \times 12 =$ heerschappij, die tot stand gekomen is. Weliswaar niet zichtbaar, maar wel degelijk in de hemel.

Er zijn nog een paar toepassingen van 153. Die hebben met het Hebreeuws te maken. Wat het

Zijlijn**9**

De betekenis van een getal is te vinden door in de Bijbel te zoeken waar het nog meer voorkomt. Komt het niet in de Bijbel voor, dan moet het getal ontbonden worden in factoren. In dit geval is dat 3 kwadraat $\times 17$.

Grieks betreft, noem ik nog het woord ichthus (= vis). Dit woord heeft een getalswaarde van 8 maal 15. Diezelfde getalswaarde wordt ook gevonden in het woord "net". De woorden "net" en "vis" vertegenwoordigen beide de getalswaarde 153. Er zijn mensen die beweren, dat als je alle mensen bij elkaar optelt die door Jezus van Nazareth gezegend of genezen werden, je op 153 komt. Het lijkt mij moeilijk om dat na te tellen. In het Oude Testament komen we het getal 153 tegen als de getalswaarde van de naam Bezaliël, een van de twee bouwers van de tabernakel. Zo kom je dus weer bij de roeping van de Gemeente terecht, want de tabernakel is wel degelijk onder andere een beeld van de Gemeente. Het gaat erom dat precies vastgesteld wordt wat de uitwerking zou zijn van de opstanding van Christus en de prediking van het evangelie in onze dagen, dus het uitwerpen van het net aan de rechterzijde.

Naar de ordening van Melchizédek

De discipel Petrus, die meende betrokken te zijn bij het oprichten van het Koninkrijk op aarde, heeft moeten leren dat dat niet juist was. Hij dacht als het ware te gaan vissen, maar gooide het net links uit en leerde vervolgens aan de Galaten onder de wet (Galaten 2 : 11 v.v.) te leven. Hij moest echter leren dat het net aan de andere kant moest. Hij moest leren dat de prediking er niet een zou zijn van de geopenbaarde Christus in de wereld, maar van Christus op een hoge en verheven troon, uit Jesaja 6. Een verheerlijkte Christus, zittende aan de rechterhand Gods, in de positie van onze Hogepriester naar de ordening van Melchizédek. Christus is niet op aarde de Koning, maar wel in de hemel. In de eerste plaats is Hij Hogepriester en geeft "Hij barmhartigheid te bekwamer tijd", zegt Hebreëen 4 : 16. Hij geeft leven. Overdrachtelijk precies hetzelfde als wat Melchizédek deed. (Genesis 14 : 18-20) Hij bracht "leven" voort, hij verzorgt namelijk de maaltijd van brood en wijn. Die maaltijd die leven en gemeenschap is. Hij nodigde Abraham en de zijnen uit tot de maaltijd. De zijnen (degenen die bij Abraham hoorden) werden gezegend met de gelovige Abraham en aten van het brood en de wijn van Melchizédek, de rechtvaardige koning van Salem, die ook priester des vredes was.

In het Nieuwe Testament kennen wij de Heer niet als de Koning gezeten in Jeruzalem, "die

de heidenen zal hoeden met een ijzeren roede". Wij kennen de Heer Die Zich verbergt in de hemel, maar Die de deur wel heeft opengezet. "Die een verse en levende weg" heeft openge laten, opdat wij door "die verse en levende weg met vrijmoedigheid tot Hem zouden gaan" om barmhartigheid te verkrijgen. Dit staat in Hebreëen 10 : 19, 20, maar met de woorden van Genesis 14 : 18 zeggen wij: "om te verkrijgen brood en wijn". Of met de woorden van Johannes 6 en 21: "om te verkrijgen brood en vis". Het brood en de vis komen van de echte Visser, van de Heer Zelf. Hij geeft ons leven en noodt ons om gezamenlijk aan te zitten rond het kolenvuur, dat licht en warmte (leven) geeft. Het kolevenvuur geeft bovendien Geest, namelijk vuur en voedsel (ook leven). Het is allemaal "Leven en overvloed" (Johannes 10 : 10).

Vissers van mensen

De laatste hoofdstukken van Johannes zijn meteen de inleiding tot wat er daarna volgt. Handelingen 2 is al een paar keer genoemd. De apostelen werden op de Pinksterdag echt vissers van mensen. Het is eigenlijk ook de inleiding op het boek "Handelingen der apostelen". Daarmee komen we terecht in de dagen waarin wij getrokken worden uit de heidenen, verzameld uit de volkeren zee, tot de grote maaltijd die in de hemel bereid is. Niet alleen in de toekomst, ook nu. Want nu worden wij uitgenodigd om met vrijmoedigheid tot Hem te komen. Om nu barmhartigheid te ontvangen. Om nu gezegend te worden. Om nu dat Brood des Levens tot ons te nemen. Het gehoor geven aan Zijn uitnodiging is de individuele verantwoordelijkheid van de mens.

Amen